

Doi pribegi și o nevăstuică-vânător

Drumul către lac a fost unul foarte dificil. Era începutul unei noi vieți, fără paza câinelui și siguranța oferită de poiată, dar cu sufletul plin de griji din cauza nevăstuicii.

„Hoinarule, dă-mi curaj, te rog. Trebuie să fiu puternică până când Baby se va face mare“ – Muguraș vorbea în gând cu rățoiul. Se obișnuise să-și pună întrebări și să-și răspundă singură. Dar acum vorbea cu rățoiul, prietenul cel bun, care rămăsese în sufletul ei.

În drum spre lac, Baby obosise și începuse să meargă din ce în ce mai greu. Muguraș l-a dus pe cel

mic spre o plantație cu orez. Au băut apă din pâraiașele care curgeau în șanțurile de irigații făcute printre lanuri și și-au astâmpărat foamea mâncând greierii de pe firele de orez. Baby a adormit într-o clipită la umbra frunzelor de dragavei¹. Muguraș, care nu închisese un ochi toată noaptea, tocmai căzuse răpusă de somn când se auziră niște strigăte asurzitoare.

— Vai! Ce-i asta?

Muguraș nu putu deschide repede ochii. Își simțea pleoapele atât de grele, de parcă erau lipite.

— Tu nu știi cât e de periculos aici? se răsti cineva, certând-o pe găinușă.

— Vai de mine! Unde mi-o fi mintea? strigă Muguraș, ridicându-se imediat.

De sus, de pe mal, șeful cârdului de rațe se uita în jos la Muguraș. În spatele lui erau și celelalte rațe.

— De ce ai plecat? În poiată ați fi fost în siguranță...

— Păi, știți, eu... de fapt... se bâlbâi găinușa.

Era mai bine să nu-i spună rățoiului-șef că ea și Baby nu erau în siguranță în ogradă. La ce i-ar fi folosit să-i spună că aflase ce planuri aveau fermierul și nevasta lui?

— Mi-a părut rău că v-ați certat din cauza noastră. Noi plecăm spre lac, spuse Muguraș.

¹ Plantă cu tulpină înaltă, cu frunze lungi și înguste, cunoscută și ca „ștevie creastă“.

Apoi urcă dealul împreună cu Baby, îndreptându-se în grabă spre lacul până la care nu mai aveau mult de mers. Rațele se strânseseră lângă cel mic. În special femelele nu-și puteau lua ochii de la drăgălașul rățoiaș. Acesta însă se ținea de mama lui.

— Îți mulțumim că ai clocit oul de rață, îi spuse lui Muguraș o rață din cârd. E prima dată când văd un rățoiaș atât de frumușel! Noi nu știm ce înseamnă să clocești un ou și să faci puișori. De îndată ce facem ouă, ne sunt luate și scoase la vânzare sau date la incubator. Ce fericire să avem un rățoiaș în familia noastră!

— Ce-ai zis? Familie? Nu am de gând să vi-l dau pe Baby! zise răspicat Muguraș, oprindu-se din mers.

— Cum? Și ce-o să faci cu el? Ești o *găină*!

— *Eu sunt mama lui!* O să-i taie vârful aripilor! Cum crezi că o să-l las să se întoarcă în ogradă?

— De asta ai dat bir cu fugiții? Nu are de ce să-ți fie frică. Nu doare deloc. Ustură un pic, dar nu doare. S-ar putea nici să nu simtă. Îi taie vârful aripilor ca să-l împiedice să zboare.

— Ce vrei să spui?

— Baby seamănă mai mult cu un rățoi sălbatic decât cu o rață domestică. Dacă nu e domesticit, este în pericol. Ar trăi precum Hoinarul, pribegind de colo, colo, și ar fi omorât.

Muguraș continua să meargă fără să spună nimic. Hoinarul avusese parte de o moarte cumplită, tragică. Dar, chiar și așa, găinușa nu avea de gând să-l dea pe cel mic cârdului de rațe. Șeful rațelor se ținea după Muguraș, încercând s-o convingă.

— Gândește-te la Hoinar. A plecat de lângă ai săi și a fost tot timpul un singuratic. E greu să trăiești așa, nici ca o rață sălbatică, dar nici ca o rață domestică. Dar asta a fost, nu și-a putut schimba destinul. Din cauza nevăstuicii și-a pierdut partenera și a fost mușcat de aripi. Pentru că nu putea zbura, nu a avut cum să se întoarcă pe tărâmul zăpezilor.

— Și-a pierdut aripile din cauza nevăstuicii? întrebă Muguraș.

— Cine să fi fost, dacă nu nevăstuica?

Muguraș încuviință, fără să mai spună nimic. Își aminti cum se zbârleau și tremurau penele de pe gâtul rățoiului când auzea de nevăstuică.

— Rața cea albă a fost sufletul lui pereche, dar și ea a căzut în labelle nevăstuicii, continuă șeful rațelor, oftând adânc. Și asta s-a întâmplat pentru că el nu s-a putut lepăda de obiceiurile lui de rățoi sălbatic. Dacă rața cea albă ar fi făcut oul în poiată, nu ar fi murit și ar trăi și acum cu noi, în cârd. Dar, oricum, dacă fermierul îi lua oul, n-ar fi putut să-l clocească.

Muguraș începu să tremure aducându-și aminte de ultima noapte petrecută alături de rățoi. „Hoinarule, abia acum înțeleg ce era în sufletul tău. Amândoi am avut același vis, aceeași dorință. Ce bine ar fi fost dacă aș fi știut adevărul puțin mai devreme...” își spuse găinușa în gând. Înțelegea acum că rățoiului îi fusese teamă că ea, Muguraș, nu ar fi vrut să clocească oul dacă ar fi știut că era făcut de o rață. „Chiar dacă aș fi știut adevărul, nu aș fi dat înapoi. Nimeni nu știe cât de fericită am fost cât timp am clocit oul!”

Găinușa își încetini pasul ca să meargă alături de Baby, în ritmul lui. Celelalte rațe, femelele, nu i s-au alăturat.

„Tu, nevăstuică, vânător înspăimântător! Mi-e frică de tine și te urăsc din tot sufletul! Mi i-ai luat pe cei mai dragi! Ah! Dacă aș fi mai puternică decât tine, m-aș răzbuna!” își spunea cu înverșunare Muguraș. Răzbunare? Ce prostie! Doar cât se gândea la viața în sălbăticie și-i venea să plângă. Dar își ținu ciocul bine strâns și se abținu.

Au ajuns la lac. Rațele au sărit în apă abia după ce s-au certat cine să aibă întâietate. Șeful cârdului a rămas alături de Muguraș și Baby.

— Vezi? Cel mic nu știe că este rățoi și că poate înota. Chiar dacă are lăbuțe de rață, el încă mai crede

că este pui de găină! spuse șeful rațelor, întinzându-și aripile și încercând să-l ducă pe cel mic în apa lacului.

Însă a fost în zadar. Baby se împotrivea, măcăind din toate puterile.

— Lasă-l în pace! strigă Muguraș înfuriată, cu toate penele de pe ea zbârlite.

Cel mic veni în fugă spre găinușă și se ascunse sub aripile ei.

— Greșești. Nu e bine ce faci, zise rățoiul-șef, oftând din nou. Chiar dacă o găină a clocit oul, un rățoi tot rățoi rămâne.

Dădu din cap nemulțumit și apoi, înotând, ajunse din urmă cârdul de rațe.

Muguraș simțea o greutate pe suflet, dar trebuia să caute un adăpost, un cuib pentru ea și Baby. Se îndepărta de apă, iar hărmălaia rațelor se auzea tot mai greu.

„Nu știi ce aș putea să fac... Trebuie să fiu vigilentă, să nu pună nevăstuica etichete pe noi!“ se gândi Muguraș.

În fața lor apărură un desiș de trestii. Muguraș se îndrăgosti de acel loc. Părea un ascunziș minunat: trestii uscate erau culcate, formând un pățul, iar cele tinere erau dese. Peisajul era superb, cu nuferi și orhidee de apă înflorite. Însă cel mai important era că acolo se găsea hrană din belșug. Era un loc

mirific pentru Baby și mama lui: broscuțele orăcăiau la unison pe frunzele nuferilor, libelulele și lăcustele se odihneau pe lujerii de trestie, iar peștișorii și cărăbușii de apă urcau până la suprafața apei.

„Sper să nu ne găsească nimeni“, își spuse Muguraș. Găinușa făcu un cuib din frunzele uscate de trestie. Doar păsările de talie mică ar fi putut să se strecoare prin desișul de plante de pe lac. Rățoiul cel mic se urcase pe o frunză de nufăr.

— Baby, ai grijă! O să cazi! strigă Muguraș.

— Ai grijă! Ai grijă! repetă vesel micuțul, apoi sări pe o altă frunză de nufăr.

Găinușa era îngrijorată pentru el, dar nu-l putea opri. Baby țopăi din frunză în frunză, până când ajunse în mijlocul lacului.

— Baby, gata! Întoarce-te!

— Mami! Ia uite unde am ajuns! strigă cel mic, dând bucuros din aripioare.

În acel moment, frunza nufărului se înclină și rățoiușul căzu în apă.

— Baby! strigă Muguraș panicată, sărind de pe un picior pe altul.

Speriat, rățoiul cel mic se zbătea. Muguraș sări în apă într-o suflare, dar, din cauza aripilor ude, cu greu reuși să iasă afară.

— Mami! Uită-te la mine! strigă Baby zbatându-se și respirând greu.

Găinușa privi cu atenție: rățoiușul ei nu se îneca, ci, cu mișcări încă stângace... înota! Udă learcă, Muguraș râdea de se prăpădea. Era foarte emoționată să-l vadă pe cel mic mândru de isprava lui, pentru că nimeni nu-l învățase asta.

— Nu încape îndoială: ești un rățoi adevărat!

Zilele treceau în liniște și armonie. Muguraș a fost nevoită să mai slăbească pentru a se strecura cu ușurință printre trestii. Își făcea drum cu grijă, ca să nu-și deranjeze vecinii, o pereche de lăcari¹ care-și cloceau ouăle într-un cuib făcut între tulpinile trestiilor.

Până când luna plină a răsărit pe cer, nimeni nu a intrat în desișul de trestii. Lui Muguraș i se făcea frică de fiecare dată când vedea umbra firelor de iarbă în bătaia razelor lunii sau când trestiile se legănau în adierea vântului. Încă îi mai era teamă că nevăstuica s-ar fi putut apropia de lac, dar cumva ea și Baby au trăit în siguranță, cel puțin până când i-a descoperit șeful cârdului de rațe. Rățoiul cel mic creștea pe zi ce trece și se pricepea din ce în ce mai bine să

¹ Lăcarul este o pasăre migratoare și cântătoare, de talie mică, cu cioc subțire și cu penaj brun-roșcat, care trăiește în stufărișul din jurul lacurilor și al mlaștinilor. Mai este cunoscut și sub numele de privighetoarea-de-stuf.

înoate, să se scufunde și să pescuiască. Dar, când se făcea noapte, lui Baby îi plăcea să doarmă sub aripile mamei. Într-o zi, rățoiul cel mic înotă până departe și se întoarce împreună cu șeful rațelor. Sau, după cât arăta de speriat Baby, rățoiul-șef s-o fi ținut după el neinvitat. Urmând ordinele șefului lor, celelalte rațe nu se apropiară de deșul de trestii. Se jucau printre nuferi, făcând hărmălaie. Muguraș nu era deloc încântată de comportamentul rațelor. Speriată, femela lăcar scotea întruna sunete asurzitoare, iar perechea ei zbură de vreo câteva ori deasupra lacului ca să vadă ce se-ntâmplase.

— Ce rațe nerușinate! Cum să știe ele ce-i în sufletul unei mame, atâta vreme cât nu clocesc și nu fac pui!? spuse înfuriată Muguraș.

Îi era teamă că, din cauza zgomotului pe care-l făceau rațele, nevăstuica o să-i descopere adăpostul. Fără să-i pese de îngrijorarea lui Muguraș, șeful cârdului de rațe vorbea vrute și nevrute.

— Ce mare s-a făcut! Abia l-am recunoscut! A luat ce-i mai bun de la rața albă și de la Hoinar. E uimitor cum a ajuns să le învețe pe toate de unul singur! Bravo lui! zise rățoiul-șef încercând să-l mângâie pe Baby cu vârful unei aripi.

Cel mic făcu un pas înapoi, uitându-se când la rățoiul-șef, când la mama lui, Muguraș.

Rățoiul-șef continuă.

— Chiar dacă o găină a clocit oul, un rățoi tot rățoi rămâne! Cei ca noi nu uită niciodată cum să înoate și cum să se scufunde. Iar el știe toate astea fără ca cineva să-l fi învățat. Nu e ca un pui de găină care tremură de frică când e pe câmp, dar se dă viteaz în ogradă!

Pentru Muguraș era ridicolă atitudinea rățoiului-șef, care se dădea mare că o rață e mai brează decât o găină. Nu suporta ideea că rățoiul se lăuda cu cel mic de parcă ar fi fost tatăl lui. „Crezi că o să plece cu tine dacă îl lauzi atât? Te înșeli amarnic!“ îi spunea în gând Muguraș. Găinușa credea cu tărie că Baby nu ar fi părăsit-o. Sigură pe sine, își scoase pieptul în față și-l întrebă pe rățoi:

— Vrei să spui că găinilor le este frică pe câmp?

— Evident! Însă tu ești o excepție! Ce știi celelalte găini? Habar nu au că strămoșii lor au zburat cândva deasupra câmpurilor, străbătând cerul, la fel ca păsările!

— Găinile? Au zburat ca păsările? întrebă Muguraș nevenindu-i să creadă ce spunea rățoiul-șef.

Auzi! Să zboare cu aripile astea care-s bune doar să ridice praful! E adevărat, l-a văzut de vreo câteva ori pe cocoș sărind de pe zidul de piatră cu aripile întinse, dar chestia aia nu putea fi numită zbor. Și